

Petra Zegveld

Gezellig hè?

Mijn vader was een levensgenieter. Hij kon vooral genieten van kleine dingen. Een lange wandeling in het bos of lekker met een pilsje op zijn eigen terras waren voor hem de cadeautjes van het leven. En dan het liefst met zijn gezin om zich heen. Op zulke momenten genoot hij zichtbaar. Het genieten was niet alleen van zijn gezicht af te lezen. Hij lichtte het ook regelmatig mondeling toe.

‘Gezellig hè?’ straalde hij dan.

Met name de tijd dat mijn zus en ik nog kinderen waren, vond hij erg gezellig. Hij vond het fantastisch om met ons plezier te maken. En niet alleen met ons, maar ook met de buurtkinderen.

Vrijwel iedere ouder in onze buurt zat ‘s avonds na de afwas televisie te kijken. Hij niet. Hij trommelde alle kinderen in de buurt op en ging met het hele stel een eind fietsen. Wel twaalf tot vijftien buurjongens en -meisjes stonden binnen een paar minuten voor ons huis te wachten.

‘Wie heeft er een zachte band?’ vroeg hij met de fietspomp in zijn handen.

Een aantal banden werd voor vertrek nog even opgepompt. Daarna pakte hij zijn eigen fiets uit de schuur.

‘Zijn we er allemaal?’ riep hij.

‘Jáááá!’ riepen we.

Voordat we vertrokken, stelde hij strikte regels op. De grote kinderen fietsten aan het einde van de rij en hielden de kleintjes, die in het midden fietsten, in de gaten. In een lange rij fietsers trokken we richting het bos.

‘Daar gaan we dan. Gezellig hè?’ lachte hij.

Onderweg stopten we een paar keer. Soms moest er iemand plassen en soms wilde mijn vader gewoon een mooi plekje laten zien.

‘Morgen allemaal een emmertje meenemen,’ zei hij ‘s avonds bij terugkomst, ‘we gaan bosbessen plukken.’

Met een grote groep fietsen vonden mijn zus en ik erg leuk. Met z’n drieën fietsen vonden we nog leuker. Dan had hij meer tijd voor ons en kregen we soms een traktatie. We fietsten dan niet alleen door het bos, maar ook over de dijk langs de Rijn.

‘Lusten jullie een lekker ijsje?’ vroeg hij aan mijn zus en mij toen we langs het water fietsten.

‘Lekker,’ zei mijn zus.

‘Ja, lekker,’ zei ik.

Ik raakte meteen uit evenwicht en probeerde weer recht vooruit te sturen.

‘Oeps, kijk uit Pietje,’ zei mijn vader.

Fietsen en praten tegelijkertijd viel nog niet mee.

Geconcentreerd fietste ik weer verder. We fietsten de dijk af en kwamen door een paar smalle straatjes met kleine huizen. Het was een gezellige buurt. Omdat het erg mooi weer was, waren veel mensen buiten op straat. Mensen zaten en stonden op de stoep voor hun huis. Kinderen speelden uitgelaten in het kleine speeltuintje.

‘Goedenavond!’ riep mijn vader uitbundig.

Hij stak zijn rechterhand op. De mensen in de straat groetten terug. Aan het einde van de straat ging de weg erg steil naar boven.

‘Nog even doortrappen en dan zijn we er,’ zei hij.

Met al onze kracht traptten we de heuvel op.

‘Kom op!’ spoorde hij ons aan.

Ik trapte de heuvel op, maar bleef steken bij het laatste steile gedeelte. Mijn zus fietste stevig door. Ze zat niet meer op haar zadel, maar trapte al staand de steile heuvel op.

‘Hier is het,’ zei hij toen we eindelijk boven waren.

Hij wees naar een piepkleine snackbar. De deur stond open.

‘Wij willen een ijsje,’ zei mijn vader tegen het meisje in de snackbar.

‘En welke mogen het zijn?’ vroeg ze.

‘Lusten jullie een wafelijsje?’ vroeg hij aan ons.

Gretig knikten we onze hoofden.

‘Doe maar drie grote wafelijsjes met slagroom,’ lachte hij, ‘en pak ze maar in, want we gaan ze op het bankje langs het water opeten.’

Via dezelfde weg fietsten we weer terug naar de dijk. Het was inmiddels een stuk rustiger. Bijna alle bankjes waren vrij.

‘Kom hier maar zitten,’ zei hij nadat we onze fietsen hadden neergezet.

Hij ging tussen ons in zitten, scheurde het papier open en haalde eerst mijn ijsje eruit.

‘Hou goed vast hoor,’ zei hij toen ik het ijsje aanpakte.

Ik moest het met twee handen vasthouden, zo groot was het. Ik haalde mijn tong langs de slagroom en voelde dat er een toefje slagroom op mijn neus zat.

‘Papa, kijk.’

Hij keek me aan.

‘Hé, kom eens hier gekkerd,’ lachte hij.

Ginnegappend wreef hij met zijn hand mijn neus schoon. Mijn zus zat ondertussen van haar ijsje te smullen.

‘Ga maar even met je rug tegen de leuning aan zitten,’ zei hij tegen me.

Hij hield mijn ijsje vast, zodat ik goed achter op het bankje kon gaan zitten. Daarna hielp hij mijn zus. Al wiebelend met onze benen, likten we van onze ijsjes. De zon ging al onder. De lucht kreeg een rode gloed. Het was stil langs het water. Er waren geen wandelaars of spelende kinderen. Het enige dat we hoorden, was het klotsende water en een rijnaak die voorbij voer.

Mijn vader had zijn ijsje als eerste op. Hij gooide het papier in de prullenbak en ging weer tussen ons in zitten. Genietend keek hij naar ons, terwijl we van onze ijsjes smulden. Ik keek naar hem. Hij gaf me een knipoog. Vervolgens keek hij naar de rode zonsondergang, sloeg zijn armen om ons heen en sloot zijn ogen. Een glimlach verscheen om zijn mond.

Ik nam een likje van mijn ijsje en keek naar hem. Hij had zijn ogen nog dicht. Zijn glimlach werd langzaam breder.

‘Papa?’ vroeg ik.

‘Mmm?’ mompelde hij.

‘Gezellig hè?’